

Öhrbom, H. F.

Poetiska utkast.

IV b1

Kapitel



PROGRAM,

UTGIFVET

TILL ÅRSEXAMEN

PRIVATLYCEUM I KUOPIO.

Den 30 maj 1885.

KUOPIOSSA,
1885.

Young Maria

IV
Kap

Herman Fredrik
Öhrbom f i Ulfö
dö 21 Juni 1848, död
i Kuopio den 18 Mars
1884. Lektor.
Student från Åbo Lyceum
maximå 1866.



POETISKA ÜTKAST

AF

HERMAN FREDRIK ÖHRBOM.

~~~~~

I.

**J**ag helsar dig, du unga tropp,  
Välkommen här igen  
Att fostras för det goda opp,  
För dygden, sanningen!  
Begagna dig af hvarje dag,  
Som Herran bjuder dig,  
Att lära dig Hans viljas lag  
Och vandra på Hans stig!

Se, hvarje stund flyr hastigt bort:  
Din sol kan sjunka snabbt,  
Din lefnad varda mera kort,  
Än du det anar knapt.  
Så lät ej säfängt gå den tid,  
Du blommar här, betänk  
Hvad allt som hörer till din frid  
Och priså Herrans skänk!

~~~~~


II.

Upp till den Gud, som quälla låter
 Ur dödens natt till lifvets dag
 Oss arma väsen, dem han åter
 Ur lifvet för med dödens lag;

Upp till den Gud, hvars herradöme
 För evigt obegripligt är,
 Hvars godhet vi så ofta glömmе,
 Fast allting derom vitne bär;

Till Honom våra varma böner
 Vi sända må af hjertans grund,
 Att han med framgång god belöner
 Vår sträfvan hvarje arbetsstund.

III.

Fader öfver alla fäder,
 Alla Herrars Herra stor,
 Som i oförvansklig ära
 I din höga himmel bor!

Sänd oss från ditt hem, det ljusa,
 Ledning här i jordens natt
 Att oss ej må fängsla, tjusa,
 Vansklig fröjd och timlig skutt.

Lyfta upp vår håg från världen,
 Lys oss med din andes ljus,
 Att vi efter pilgrimsfärden
 Hamne i ditt fadershus.

IV.

O Gud, som låter dagen stiga,
 Och lyser oss med solens ljus,
 Lär oss åt dig vår lefnad viga
 Och lyft vår håg från jordens grus!

Vi, arma väsen, veta icke
 Hvad med oss hända skall i dag,
 Se, därför upp till Dig vi blicke,
 Och lemne oss i Ditt behag.

Emot sitt mål vår lefnad ilar
 Med hvarje stund hvart än vi gå;
 Engång när vandringsmannen hvilar,
 Tag trötta anden till dig då.

V.

Träd fram och lofva Herran Gud,
 Som åter ger oss dag,
 Och vandra sedan i Hans bud
 Och följ Hans helga lag!

Du vet ej, du, om någon sol
Ännu för dig går opp;
Så bøj dig inför nådens stol
Med bön och ödmjukt hopp!

Bed Herran Gud, som dagen gaf,
Dig lära nyttja den,
Att, när den sänks i tidens haf,
Du bär dess minne än.

Bed, att den ej försvinna må
Förutan nytta, bed
Att du må vinna deruppå
I tro och äggd och sed.

VI.

När dagens ljus oss Herren ger,
Så lät oss honom lofva,
Så lät oss prisa Herran Gud
För hvar oskattbar gåfva!

Ej täljas kan med mått och tal
All godhet, Han oss visar.
För ousäglig kärleks skuld
Vårt hjerta Honom prisar!

VII.

Till Herren höje sig vår håg,
Vår själ till Gud sig vände:

Han var, när allt i mörker låg,
Hans öga morgonstjernen såg,
När först sitt ljus hon tände.

Hans vilja sol och måne för
Att högt på fästet skina,
Han blomstrens skatter kring oss strör,
Han jorden rik och bürdig gör
Och sörjer för de sina.

I Herrans namn allena är
Den sällhet hjertat bådär,
Det namnet mycket innebär
Och om Hans bud du trohet svär,
Hans härtighet du skådar.

Så prise vi Guds stora nåd,
Hans namn vi högt må lofva
För hvad hans visa fadersråd
Beskärt i lug, beskärt i däd,
För hvarje huldrik gåfva!

VIII.

För hvarje gifmild skänk, jag fått
Ur Herrans öppna hand,
För hvarje stund, jag frälsad gått
Ur världens snär och band,
Jag kembär Herran lof och pris,
Hvars nåd mig hudpit har
Och som ännu på fadersvis
Mig hägnar, hvart jag far.

Ej sägas kan med tunga här
 Hur god mig Herran var,
 Hur god han var, hur god han är
 Och blifver alla dar,
 Men hvarje slag, mitt hjerta slog
 Och hvarje suck, det ger,
 Skall vitna derom, vitna nog —
 Hvad kan jag gifva mer?

IX.

Kom, lät oss lofva Herren Gud
 Och ödmjukt höja bönen's ljud
 Och säga: hör oss, Herre stor,
 Förgäf det onda, i oss bor!

Och ser du något der af godt,
 En teln'ng blott, ett ringa skott,
 Så ansa det, håll det i tukt,
 Att engång det må bära frukt!

När världens äflan fattar oss
 Och bräcklig farkost ryckes loss,
 O Fader, var vår ankargrund,
 Vår trygghet då i farans stund!

Och lät oss blomma i ditt hägn
 Som plantor efter sommarregn;
 Vår vilja styr, vårt hjerta värm;
 Ja, håll oss stüds i Ditt beskärm!

X.

Guds klara sol igen har gått
 Så härlig upp, så skön,
 Som funnes här ej nöd och brott
 Och synd — och syndens lön;

Du fridens dag, lät frid och ro
 Beherska land och haf,
 Och lär oss älska, lär oss tro
 På Honom, som dig gaf!

XI.

Ren dagen bryter in, välan,
 Så prisa ljusets far
 För frid den natt, som nyss försvann,
 Och för den tid du har.

Grip an det värf, som förestår,
 Och bed om kraft och mod;
 Han hjälper, der ej du förmår,
 Ty han är mild och god.

Så kan, när dagens timmar flytt,
 Hans värd du prisa gladt
 Och taga mot i frid på nytt
 Den dunkla, stilla natt.

XII.

Herre, med kraft utaf höjden beklöd mig!
 Jag är så kraftlös och svag i mig själf.
 Låt mig ej gå, dit ej Du kan gå med mig
 Led mig till nådens och sanningens elf!

Stilla min törst med ditt lefvande vatten,
 Hvaraf ej världen dot ringaste vet,
 Var mig en skinande eldstod om natten,
 Var mig en molnstod, när dagen är het.

Var mig ett värn emot synden och fläviden,
 Var mig en vaguborg, der trygg jag kan bo!
 Låt mig ej söka min lycka i världen
 Låt mig ej söka i världen min ro!

Du är den flödande salighetsbrunnen
 Du är en lefvande källa för mig;
 Det är min lycka att stüds vara funnen
 Dyraste Jesu! allena i Dig.

XIII.

Vår tid står i Guds hand
 Hur lyft att detta se!
 Vårt lif, vår själ, vårt allt, o Gud,
 Utö din vård vi ge.

Vår tid står i Guds hand,
 Hur den gestaltar sig.

Glad eller svär, ljus eller mörk
 Den kommer dock från Dig.

Vår tid står i Guds hand,
 Han är vår säkra borg.
 En fader aldrig välla vill
 Sitt barn en fäfäng sorg.

Vår tid står i Guds hand.
 En gång Han korsfäst var,
 Men Han, som bar vår synd, är nu
 Vårt skydd och vårt försvar.

Vår tid står i din hand,
 O Jesu, Du Guds Lam!
 Din bön ej fäfäng är, då Du
 För tronen träder fram.

Vår tid står i din hand,
 Vid Dig vi hvila må,
 Tills engång vi i löftets land
 Din ära skåda få.

XIV.

Gif Gudi äran! Herrans är
 Ju allt som jorden bär;
 Hvar stjerna, som i rymden går,
 Går i Hans viljas spår.

Gif Gudi äran! Allting godt,
 Som här du röna fått,

*Allenast ifrån Honom kom.
Gif äran Herranom!*

*Gif Gudi äran! Han Dig vill
Hvar irring gifva till,
Hvar synd förlåta nådesfull
För Jesu Kristi skull.*

XV.

*När solen sjunker, tänker jag:
Se, Herrans hand det är,
Som dagens ljus och lifvets fröjd
Ifrån oss alla bär.*

*Men när han låter morgonen
Gå upp igen i glans,
Då minnas vi med tacksam hög
Att äfven den är Hans.*

*Må denna dag, må hvarje dag,
Som Han oss täckes ge,
Vi vandra på hans väg och må
Hans vilja i oss ske!*

*Ja, lät oss prisa Herran Gud
Med hjerta och med mund
För dagens ljus, för quällens fröd,
För hvarje lifvets stund!*

— * —



Examensordning vid Privatelyceum i Helsingfors den 30 maj 1857

Kl.	I klassen	II klassen	III klassen	IV klassen	V klassen	VI klassen	VII klassen
9—9,10	B ö n.						
9,10—9,15	<i>Svenska</i>	<i>Geografi</i>	<i>Religion</i>	<i>Zoologi</i>	<i>Matematik</i>	<i>Latin</i>	<i>Finska</i>
9,15—10	<i>Matematik</i>	<i>Religion</i>	<i>Svenska</i>	<i>Latin</i>	<i>Historie</i>	<i>Matematik</i>	<i>Latin</i>
10—10,10	Q v a r t.						
10,10—10,15	<i>Finska</i>	<i>Matematik</i>	<i>Latin</i>	<i>Finska</i>	<i>Tyska</i>	<i>Historie</i>	<i>Matematik</i>
10,15—11	<i>Geografi</i>	<i>Latin</i>	<i>Botanik</i>	<i>Matematik</i>	<i>Latin</i>	<i>Finska</i>	<i>Religion</i>
11, —11,30	B e t y g u t d e l n i n g o c h b ö n.						